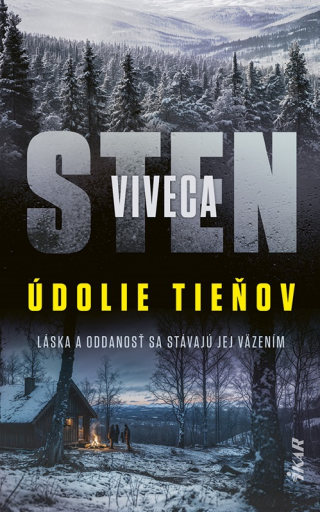

STEN

VIVECA

ÚDOLIE TIEŇOV

LÁSKA A ODDANOSŤ SA STÁVAJÚ JEJ VÄZENÍM

IKAR

STEEN
VIVECA

ÚDOLIE TIEŇOV

Preložili Zuzana Inczingerová a Lenka Kočišová

IKAR

Viveca Sten
DALSKUGGAN

Copyright © 2021 Viveca Sten
First published by Forum, Sweden.
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Cover design by Henrik Koitzsch, www.koitz.dk
Translation © 2025 by Zuzana Inczingerová, Lenka Kočíšová
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0271-5

*Venujem svojmu otcovi
Tordovi Bergstedtovi
(1933 – 2020)*

Sobota
22. februára 2020

1

Teplota dosahovala mínus dvanásť stupňov Celzia, keď Anna Larssonová šoférovala auto po úzkej ceste Tångbölevägen. Na zadnom sedadle sedel sedemročný Hugo oblečený v lyžiarskych nohaviciach a bunde. Boli na ceste do mesta Duved, kde sa každú sobotu o ôsmej ráno konal lyžiarsky výcvik zameraný na slalom. Svitalo, no ešte vždy bolo tma.

Pohyb vpredu na ceste prinútil Annu spomaliť. Nedávno zbadala vedľa cesty soba. Musela teraz dávať zvlášť dobrý pozor. Zanedlho zistila, že to bol iba zajac, ktorý prebehol cez cestu. Na chvíľu zastal uprostred vozovky, potom sa však obrátil a odskákal k stromom.

„Mama!“ zvolal Hugo. „Chce sa mi cikať!“

„Nemôžeš chvíľu vydržať?“ spýtala sa Anna ponad plece. „Už sme čoskoro tam.“

„Musím cikať, a to hneď!“

Anna si povzdychla, lebo sa nachádzali iba pätnásť minút od Duvedu a zima vonku prenikala až do kostí. Hugovi sa však občas stalo, že si cvrkol do gátí, ak šiel cikať na poslednú chvíľu.

Keď sa cesta začínala rozširovať, zastala pri krajnici.

„Ponáhľaj sa,“ upozornila syna, ktorý si už odopínal bezpečnostný pás.

Hugo vystúpil z auta a rozbehol sa ku kríkom niekoľko metrov od cesty. Netrvalo dlho a rýchlo otváral dvere na aute.

„Na zemi leží nejaký chlapík!“ zvolal rozrušene.

„Čo to vravíš?“

„Tam,“ nedal sa odbiť. „Asi je zranený.“

Pravdepodobne to nič nebude, pomyslela si Anna. Nemala čas pozrieť sa tam, museli sa ponáhľať. O pol hodiny mal byť Hugo v Duvede, prezlečený a pripravený pri lanovke. Nepatril medzi najrýchlejšie deti a Anna nemala v úmysle zbytočne ho súriť. Hugo však nemal vo zvyku klamať. Čo ak tam naozaj niekto ležal?

V spätnom zrkadle si všimla, že syn je nesvoj. Vypliešťať oči a očividne bol rozrušený. Premkol ju pocit, že by mala vystúpiť a ísť to pre istotu skontrolovať.

„V poriadku,“ vyhlásila Anna. „Zostaň tu a čakaj, kým sa nevrátim.“

Otvorila dvere a od zimy ju striaslo. Nos ju štipal a z úst jej vychádzal biely oblak pary. Brezy pri ceste sa ponášali na ľadové sochy.

Anna sa vydala rovnakým smerom ako Hugo, iba niekoľko metrov od auta. Predierala sa snehom a musela sa pridržať vetvy stromu, aby nespadla. Vtom zbadala čosi pred sebou.

V kríkoch ležalo telo muža. Ruky mal obnažené a zviazané za chrbtom. Tvár mal celú od krvi.

Anna nemo hľadela na telo. Sneh ho pokrýval ako biela deka, no hlbokú ranu na zátylku si jednoducho nemohla nevšimnúť.

Biela príroda akosi tlmila všetky zvuky okolo nej. Žalúdok sa jej obracal a mala čo robiť, aby naprázdno prehltna a nevyvrátila jeho obsah. Nato sa zvrtila na päte a tackala sa k autu, aby privolala pomoc.

2

Bola sobota ráno a policajnú vyšetrovatelku Hannu Ahlanderovú vytrhlo zo spánku prenikavé zvonenie.

Rozospato šmátrala po mobile. Posteľná bielizeň bola prepotená po ďalšej nočnej more o napadnutí, ktoré zažila na vlastnej koži v Barcelone. Ešte stále ju to prenasledovalo, hoci od tej nešťastnej noci ubehlo trinásť rokov a z nej sa medzičasom stala odborníčka na násilie páchané na ženách.

Kto jej volal takto zavčasu?

Veď nebolo ani osem hodín a bol víkend. Tešila sa, že po večeri strávenom v meste si ráno pospí. Na druhý deň mala doraziť jej sestra Lydia spolu s rodinou, aby spoločne strávili jarne prázdniny v meste Åre. A v tom prípade tu bude skutočne rušno. O to sa Lydiine deti zaručene postarajú.

Hádam sa niečo nestalo?

Zo strachu o sestru prijala hovor.

„Si hore?“ ozval sa jej v uchu hlas Daniela Lindskoga.

Daniel bol kolega, s ktorým úzko spolupracovala. Poznali sa veľmi dobre, no v súkromí sa nestýkali. Technicky vzaté patrili pod oddelenie závažnej trestnej činnosti, ktoré sídlilo v meste Östersund. Daniel bol od nej o niekoľko rokov starší a oveľa skúsenejší. Okrem toho práve on jej vybavil súčasné miesto v Åre a v Östersunde.

„Hm,“ zamrmlala Hanna ospalo.

Nasilu otvorila oči a zároveň sa v širokej dvojložkovej posteli prevalila na chrbát. Ako vždy, ani teraz nezatiahla závesy, aby sa mohla kochať krásnym výhľadom na jazer Áresjön.

Dnes však na tom nezáležalo. Vychádzalo slnko, ale hora Renfjället bola zahalená do sychravej hmly. Z neba padali ťažké snehové vločky a ihličnany za oknom boli odeté do bieleho závoja.

Hanna niekoľkokrát zažmurkala, no akosi sa jej nedarilo zaostriť ani usporiadať si myšlienky.

„Máme mŕtvolu,“ vyhlásil Daniel napäto. „A podozrenie z vraždy.“

„Čože?“

Pri poslednej vete sa celkom prebrala. Posadila sa a odhrnula si strapaté hnedé vlasy z tváre. Z vraždy? Od posledného rozsiahleho vyšetrovania uplynuli iba dva mesiace.

„Oznámenie prišlo iba pred chvíľou,“ pokračoval Daniel. „Telo našli neďaleko oblasti Tångböle, smerom k nórskym hraniciam.“

Hanna musela premýšľať. Nebývala v Åre tak dlho, aby poznala názvy všetkých miest a obcí naspamäť.

„Čo sa stalo?“

Hlas mala zachrípnutý a unavený. Včera si dopriala večeru v reštaurácii Vinbaren so svojou novou miestnou priateľkou Karro. Neprišla domov až tak neskoro, no teraz si želala, aby si ten posledný drink neobjednala. Nebola si istá, či by si takto skoro ráno vôbec mala sadnúť za volant.

Nemienila to však prezradiť Danielovi.

„Telo je podľa všetkého v zlom stave,“ pokračoval Daniel, „zdá sa, že ide o chladnokrvnú popravu. Vôbec to nevyzerá dobre.“

Spolupracovali už niekoľko mesiacov, preto v jeho hlas zreteľne počula napätie. V pozadí niekto zabuchol dvere

a v Danielovom mikrofóne to zašumelo, pravdepodobne od vetra.

„Čo keby som ťa vyzdvihol o pätnásť minút? Stihneš sa dovtedy vychystať?“

Z voľného víkendu pravdepodobne nič nebude, to bolo jasné. Uľavilo sa jej však, že nebude musieť šoférovať.

„Samozrejme,“ odvetila a načiahla sa za džínsami a tričkom, ktoré ležali na zemi konča postele. „Onedlho sa uvidíme.“

Rýchlo si opláchla tvár, zviazala vlasy do drdola a obliekla sa. Potom zišla do kuchyne na prízemí. Táto luxusná horská chata patrila Lydii a jej mužovi. Hanna tu bývala od decembra, keď sa odsťahovala zo Štokholmu. Hlavou jej vírili všelijaké myšlienky. Ďalší zločin spáchaný v Åre. Po chrbte jej prebehli zimomriavky. Zapla kávovar a zvolila si extra silnú kávu. Cez kuchynské okno si všimla, ako na rozľahlé parkovisko zabočilo Danielovo auto. Niekoľkokrát zatrúbil. Hanna vrhla posledný pohľad na neporiadok v kuchyni. Než Lydia príde, musí tu poupratovať. Nato chytila bundu a otvorila dvere.

Od chladného vzduchu ju priam striaslo. Mrzlo. Mala by si vziať sveter navyše, no už sa nechcela vracieť do domu, keď na ňu Daniel čakal v aute. Rozhodla sa teda, že pôjde bez svetra.

Natiahol sa ponad sedadlo spolujazdca, aby jej otvoril dvere. Tváril sa pochmúrny. Aj napriek vážnosti situácie bola veľmi rada, že ho vidí. Vždy sa jeho spoločnosti potešila.

3

Ked' sa Daniel s Hannou blížili k miestu nálezu, okolitá zimná krajina sa blyšťala striedavo v modrej a bielej farbe zapnutých výstražných majákov. Daniel prechádzal pohľadom po policajných autách zaparkovaných pozdĺž cesty. Miesto už bolo ohradené policajnou páskou. Údaje z KSC, Krajskej správnej centrály, boli nanajvýš vážne a znepokojujúce. Žena, ktorá zavolala na tiesňovú linku, nahlásila nález mŕtveho a zohaveného tela. Z opisu priam tuhla krv v žilách.

Čo sa to dialo? Daniel sa v myšlienkach vrátil k prípadu z decembra minulého roka. Hlboko ním otriasol. Kedykoľvek sa mu pred očami zjavil obraz bieleho tela ležiaceho v snehu pod lanovkou VM6. Zhlboka sa nadýchol a vystúpil z auta. Tvár mu okamžite oval mrazivý vzduch. V takomto počasí bol veľmi rád, že si nechal narásť bradu, ktorá mu aspoň čiastočne chránila tvár pred chladom.

Spolu s Hannou sa vydali k miestu, kde sa nachádzala zasnežená mŕtvola v kroví. Aby nekontaminovali miesto nálezu, udržiavali od tela dostatočnú vzdialenosť. Forenzní technici ešte nedorazili. Jednou z nich bola aj Carina Grankvistová. Bývala v obci Mattmar, ktorá k nim bola najbližšie. O miestnych súdnych lekároch sa im však mohlo iba snívať. Tak ďaleko na severe krajiny boli policajné zdroje neúpros-

ne centralizované. Súdni lekári pôsobili v meste Umeå, kam telo pošlú, keď technici dokončia svoju prácu.

Vyjasnilo sa a viditeľnosť bola dostatočná. Daniel ihneď pochopil, prečo KSC klasifikovala prípad ako nanajvýš závažný. Muž ležiaci na zemi mal na zátylku obrovskú ranu. Ruky mal zviazané za chrbtom sťahujúcimi páskami. Prsty mal navzájom prepletené a zmrznuté. Platinová obrúčka takmer splývala s modrastou pokožkou.

„Zdá sa, že zomrel následkom úderu tupým predmetom do hlavy,“ konštatovala Hanna. Ukázala na obrovskú ranu v lebke. Vo vlasoch bola zaschnutá krv a aj napriek snehu, ktorým bolo telo prikryté, bolo možné rozlíšiť rozmetané kúsky lebečnej kosti.

„Nieкого očividne poriadne našťaval,“ dodala potichu.

Rozfúkalo sa.

Poryvy vetra ohýbali vrcholky okolitých ihličnatých stromov. Z konárov padali chumáče snehu a na ceste sa vírili jazykové záveje.

Telo ležalo na boku, lícom pritisnuté o zem, s hlavou otočenou k lesu. Daniel si všimol jasné stopy po násilí. Aj nos obete bol poškodený, pravdepodobne zlomený. Z nosných dierok vytekal pramienok zaschnutej krvi na pery, bradu a končil sa kdesi na golieri. Všimol si aj mužovo mierne strnisko. Mohlo to znamenať, že odkedy sa naposledy holil, ubehlo niekoľko hodín, takže ho museli prepadnúť večer alebo v noci.

„Odhadujem, že mal tridsaťpäť rokov,“ vyhlásila Hanna, „vysoký zhruba meter osemdesiat. Vážil približne osemdesiatpäť kilogramov.“

Obet' vyzerala ako ktorýkoľvek priemerný Švéd. Svetlá pokožka a nakrátko ostrihané hnedé vlasy. Daniel si uvedomil, že pokojne mohol na jeho mieste ležať on. Boli asi v rovnakom veku. Ľudský život sa niekedy ukončí až príliš náhle.

Z bezpečnej vzdialenosti si prezeral mužovo oblečenie. Mikina, džínsy, chýbala mu však bunda, čižmy a rukavice. Podľa oblečenia usudzoval, že sa nachádzal vnútri, keď ho napadli. Keby ho zavraždili vonku, mal by na sebe oblečenie určené na pobyt vonku.

Ako ho však dopravili sem? Od najbližšej obce boli vzdialení riadny kus cesty. Keby ho zavraždili tu, nachádzalo by sa tu viac krvi, odtlačky topánok a stopy po zápase.

Na druhej strane nočné sneženie zahalilo krajinu bielou pokrývkou. Svet sa odel dobiela. Jediné čerstvé stopy zanechali v snehu divé zajace.

Hanna zdvihla pohľad. Bola biela ako stena.

„Zdá sa, že nás čaká ďalšie vyšetrovanie vraždy,“ hlesla.

Daniel sa jej pozrel do očí. Veľmi dobre vedel, čo sa jej preháňa hlavou. Len tak-tak prežili svoje prvé spoločné vyšetrovanie vraždy. A teraz musia opäť zmobilizovať všetky sily.

Hanna ukázala na niečo napoly ukryté v snehu pod vetvou stromu.

„Čo je to?“

Urobila niekoľko opatrných krokov, klesla na kolená a plazila sa k tomu, čo zbadala. Bola to ošúchaná čierna kožená peňaženka.

„Tým sme teda vylúčili lúpežnú vraždu,“ vyhlásil Daniel automaticky. V opačnom prípade by peňaženku nenašli.

Hanna prehľadávala jej obsah a napokon z nej vytiahla svetloružový vodičský preukaz.

„Meno obete je Johan Lars Andersson,“ oznámila. „Narodil sa v roku tisícdeväťstoosemdesiatpäť. Nevieš náhodou, či je to niekto z miestnych?“

Daniel sa zamyslel. Meno mu bolo povedomé, no nielen krstné meno, ale aj priezvisko obete boli vo Švédsku veľmi

časté. A tvár muža bola natoľko rozmlátená, že osobu nedokázal identifikovať.

„Netuším,“ priznal.

Hanna sa postavila a oprášila si sneh z kolien. Vo vzduchu poletovali snehové vločky.

„Zaujímalo by ma, čo urobil, že naňho útočník takto nemilosrdne zaútočil,“ hútal Daniel popod nos. „Ide skutočne o veľmi brutálny zločin.“

Rebecka September 2012

Rebecka Ekvallová sedela schúlená v rozľahlom okennom výklenku. Vôbec jej neprekážalo, že tam prefukuje. Odjakživa to bolo jej obľúbené miesto v spálni, rada tam vysedávala už ako malé dievčatko so svetlými vrkočmi. Jej najobľúbenejšou časťou dňa bol súmrak, keď večerné svetlo pôsobilo mäkkým dojmom.

Na poľnej ceste sa zjavilo auto. Príjazdovú cestu ožiarili dva reflektory, ktoré vrhali dlhé tieň na tie astry, zasadené v kvetináčoch, ktoré ešte nezvädli. Mali za sebou studené leto a čoskoro ohlásí svoj nástup zima. Takto ďaleko na severe snežilo zväčša už v októbri.

Rebecka sa nahla dopredu, aby lepšie videla. Z auta vystúpili dvaja muži. Jedným z nich bol farár Jan-Peter Jonsäter, ktorého kázne počúvala už od malička. Pri pohľade na druhého muža stuhla. Bol to Ole Nordhammar, asistujúci kňaz, ktorý sa zaoberal najmä osvetou mládeže. Každý utorok usporadúval tematické večery inšpirované Bibliou, určité tinedžerom. Rebecka nikdy nevynechala ani jediný večer.

Čo tu však robil?

Zmocnilo sa jej vzrušenie. Ole bol typ človeka, ktorého chlapci obdivovali a o ktorom dievčatá snívali. Pekný a charizmatický muž. Pri rozhovore s ním ste nadobudli pocit, že ste výnimoční, ba dokonca vyvolení. Rebecka ho potajom-

ky obdivovala, nikdy sa však neodvážila s ním prehodiť viac ako zopár slov. Hanbila sa, a keď sa na ňu pozrel, onemela a neuveriteľne sa červenala.

Ole kráčal ráznym krokom k vchodovým dverám. Mal na sebe pekný modrý tvídový kabát, ktorý mu na širokých pleciach sedel ako uliaty. Rebeckin otec Stefan vyšiel pred dvere a srdečne si s mužmi potriasol ruku.

Rebecka žmúрила, aby lepšie videla. Návšteva v nej vzbudila zvedavosť. Iba veľmi zriedka ich prišiel niekto navštíviť až sem na statok v oblasti Storvallen. Nachádzal sa totiž neďaleko hraníc s Nórskom a bol takpovediac na samote. Ich najbližší susedia bývali o riadny kus ďalej. Odkedy v júni ukončila štúdium na gymnáziu a začala pomáhať na statku a v mliekarni, zdržiavala sa najmä doma. Kontakt s ľuďmi udržiavala iba vďaka omšiam či biblickým štúdiám v údolí Snasadalen, kde sídlila farnosť.

Nebolo to však veľmi často. Rodičia boli mimoriadne prísni, čo sa týkalo ľudí, s ktorými sa mohla stretávať, a v detstve bolo nesmierne dôležité, aby sa stretávala s ostatnými rovesníkmi. Keď začala navštevovať komunálne gymnázium v meste Järpen, bola už dávno zvyknutá vyhýbať sa *ostatným*.

„Tým zatrateným“, ako ich otec zvyčajne nazýval. Bezbožným. Rebecka ich úprimne ľutovala. Boli na tejto zemi stratení, lebo nepochopili, že Božia láska je ich spásou. Bola nekonečne vďačná, že mohla vyrastať v bezpečnom prostredí farnosti. Rodičia boli členmi farnosti Svetlo života ešte pred svojím narodením. Rovnako to bolo s ich rodičmi. A všetci napokon dostali možnosť prechádzať sa v Božom údolí.

Z prízemia doliehali hlasy. Rebecka pristúpila k dverám a načúvala. Otec niečo vavel, nedokázala to však rozlúštiť.

Zdalo sa, že prešli do obývačky, pretože ich hlasy postupne slabli.

Rebecka si ľahla na posteľ a dumala nad tým, či by nemala venovať chvíľu čítaniu Biblie, lebo zajtra večer sa mala zúčastniť na pravidelnom seminári s Olem. Po chvíli však na ňu otec zavolať spopod schodiska.

„Rebecka, môžeš prísť dolu?“

Zrazu akosi zneistela. Otec sa nikdy nezhováral s pastorm Jonsäterom v jej či matkinej prítomnosti. Bol to predsa muž, ktorý viedol farnosť, úlohou žien bolo starať sa o domácnosť a rodinu. Bolo to prirodzené delenie úloh podľa toho, čo sa písalo v Biblii.

„Rebecka!“ zavolať otec ešte raz.

Poobzerala sa po svojej izbe. Steny boli pokryté žltou pásikovanou tapetou. Nemala ani zrkadlo, lebo by ju mohla pokúšať márnivosť. A tak si iba uhladila vrkoče a zapravila si blúzku do šiat. Zišla dolu. Všetci traja muži sedeli v obývačke, popíjali kávu a pochutnávali si na čajových koláčikoch. Jej matka Ann-Sofie bola v kuchyni a pripravovala jedlo. Venovala jej jemný úsmev, keď okolo nej prechádzala.

„Dobrý deň,“ pozdravila Rebecka slušne, keď vošla do obývačky. Nebola si istá, či má vystrúhať pukerlík alebo im len podať ruku. Otec však povzbudivo kývol hlavou.

„Pod' dnu,“ vyzval ju, „posad' sa.“

Ukázal na pohovku na miesto vedľa Oleho. Zrazu zneróznela. Delilo ich iba niekoľko centimetrov a ona sa nikdy predtým neocitla pri ňom takto blízko. Cítila vôňu jeho vody po holení, mužskú arómu plnú vzrušenia a svetaznalosti. Končeky vlasov sa Olemu krútili na krku. Mal široký a pevný krk. Akosi nedokázala uveriť, že má tridsaťpäť rokov. Bol veľmi príťažlivý, hoci bol taký starý.

Ole sa na ňu usmial. Rebecka cítila, ako sa červená, neubránila sa tomu, preto odvrátila zrak. Matka nazrela do obývačky s kanvicou kávy v ruke.

„Dá si niekto ešte kávu?“ spýtala sa opatrne.

Otec sa zamračil.

„Teraz nie,“ vyhlásil, „nevidíš, že sme zaneprázdnení?“

Matka zažmurkala a hneď sa začala ospravedlňovať.

„Prepáč. Nebudem vám teda prekážať.“

Nato zmizla do kuchyne.

Rebecka sa v duchu zamýšľala, ako je možné, že matka nechápe, že muži nechcú byť vyrušovaní. Ona by sa nikdy neodvážila takto ich vyrušiť, lebo vie, kde je jej miesto. Preto sedela na pohovke a mlčala. Videla otcov kamenný výraz, keď mali hostí a matka sa znova nejako prehrešila. Počula jej plač, keď jej otec po odchode hostí dohovárал.

Traja muži pokračovali v rozhovore. Rebecka len sedela s rukami zloženými v lone. Na stole nestála nijaká šálka pripravená pre ňu. Občas si všimla, že sa na ňu Ole usmieva, zakaždým jej však vzplanuli líca. Raz ho dokonca pristihla, ako na ňu žmurkol, pričom pokračoval v rozhovore s jej otcom a pastorm Jonsäterom.

Rebecke to však neprekážalo, úplne sa uspokojila s tým, že sedí v jeho bezprostrednej blízkosti. Už sa nevedela dočkať, kedy rozpovie Lisen, svojej najlepšej priateľke, že ich prišiel navštíviť Ole, a to až domov.

Napokon pastor vstal.

„Bolo to veľmi príjemné, som rád, že sa mládež mohla trochu lepšie spoznať,“ vyhlásil spokojne.

Rebecka však bola zmätená. Ved' sa s Olem vôbec nezhovárali. On sa na ňu však usmieval, až sa jej triasli kolená.

„Všimol som si ťa na našich večerných stretnutiach pri štúdiu Biblie,“ ozval sa, „vidím, ako usilovne sa venuješ študovaniu Svätého písma.“

Rebecka sa znova červenala. Mala na jazyku mnoho otázok, no keď stáli v predsieni a lúčili sa, neodvážila sa otvoriť ústa. Namiesto toho sa zvrtila na päte a vrátila sa do svojej izby.

O čo išlo na tomto stretnutí?

Vnútorňý hlas jej našepkával, čo sa ani neodvážila nahlas vysloviť. Boh mal pre ňu plán. Žeby o ňu Ole prejavil záujem ako o svoju budúcu ženu? V novembri oslávi devätnáste narodeniny, takže bol najvyšší čas, aby si našla muža. Jej matka sa vydávala v osemnástich, rovnako ako väčšina dievčat vo farnosti. Keby Rebecka nenavštevovala gymnázium, pravdepodobne by už bola dávno zasnúbená.

Nevedela, čo si má o tom myslieť. Už len myšlienka na to bola priam neuveriteľná. Žeby muž ako Ole o ňu prejavil záujem? O ňu? O malú hanblivú Rebecku, ktorá bola nielen mladá, ale aj bezvýznamná. Keď však pred chvíľou sedeli na pohovke, veľmi milo sa na ňu usmieval. Padla na kolená, zatvorila oči a zopla ruky v modlitbe. Pred očami mala Oleho modrosivé oči, výrazné črty a ráznu bradu.

Telom jej prúdilo vzrušenie. Nepochybovala, že Boh jej ukáže cestu.

4

Daniel myslel na toho mŕtveho muža celú cestu od miesta nálezu. Hanna sedela na sedadle spolujazdca a mlčala. Mierili do obce Staa, ktorá bola taká malá, že ju na mape takmer nebolo vidno. Preslávila sa iba tým, že v nej postavili obrovskú skládku odpadu. Obeť, Johan Andersson, tam býval spolu so svojou manželkou Marion Weissovou Anderssonovou. Tá pravdepodobne ešte netuší, aký osud postretol jej muža.

Už nebol medzi živými, brutálne ho zavraždili spôsobom, ktorý Danielovi pripomenul pochmúrne roky, keď hliadkoval na nebezpečných predmestiach Göteborgu. Vo veľkomestách neboli podobné násilné zločiny nič výnimočné. Naopak, v malom meste ako Åre, bol podobný neúprosňý a bezohľadný čin čosi nezvyčajné. Presne preto požiadal o prevelenie sem.

Na pohľad, ktorý sa mu naskytol na mieste nálezu Johanovho tela, však tak skoro nezabudne. Na jeho rozmlátenú tvár, hlbokú ranu na zátylku. Okrem toho mu zviazali ruky na chrbte a pohodili v lese ako kus mäsa. Pripomínalo mu to pomstu priam biblických rozmerov. Čoho sa mohol ten chudák dopustiť, že si zaslúžil takýto násilný koniec?

„Čo sa ti preháňa hlavou?“ spýtala sa Hanna a vzhliadla od mobilu. Práve prechádzala register, aby našla fotografiu